

Անորոշին գոգերուն մէջ մոզական՝
 Վաղորդայնի սերունդն է որ կը սպասուի.
 Սակայն յաջող բաղդի բիրեն են անոնք...
 Անձանօթ է, ու մրոայլ,
 Պատրանք են արդեօք...:

Պիտի ծագին անընշտ փարփառ արփիներ.
 Ահինացած մարմիններէն պիտ' յառնեն՝
 Գազափարի տուրքեալներ հաստատուն.
 Ահա՛ Յոյսերն, ահա՛ Լոյսն
 Մեր խաւարներուն:

Յունուար 1917

ԺԻՐԱՅՐ

Ճ Ե Ր Մ Ա Կ Թ Ե Ի Ե Ր

Դիշերն երբոր իր քողին մէջ արծաթէ
 Կրկի պէս քաղցր ու զոդալով ծածկելի,
 Կ'երթամ լռովի՝ ոչ ոք ինծի կը դիտէ՝
 Ծառերուն տակ, — հեռուն ծովը կ'երևի.
 Նաւակներու մաքուր թևերը ճերմակ
 Օրօրուելով հետըզհետէ կը բացուին,
 — Իմ հոգիս ալ տարէ՛ք ձեզ հետ, խընդունակ
 Ու լայն թևեր, տարէ՛ք վաղուան արևին...
 Ան կը մըսի ջերմիկ սիրոյ կարօտով,
 Ու կը վախնայ որպէս տղայ մը փոքրիկ,
 Նաւակներու ճերմակ թևեր հոգեթով,
 Սիրաբոս տարէ՛ք ըզգուշութեամբ ու մեղմիկ՝
 Ջեր արծաթէ ծալքերուն մէջ առնելով,
 Անո՛յշ լոյսին՝ որ ջուրերէն կը ծաղկի,
 Ջրաբթ ծովուն այնքան լեցուն աստղերով,
 Ու պարզութեան մանկունագեղ հասակի...
 Ինչ լաւ կ'ըլլար երբ ձեզ նրման բացուէին
 Իմ երազներս վարդափառ ու սիրուն,
 Մաքուր թևեր, ճերմակ թևեր լուսային,
 Ու ձեզի հետ խառնուէին աստղերուն...

«Երազ ու վիշտ»
 Անտիպ

ԱՐՄԵՆ ԵՐԿԱԹ